

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententia adversaria proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

Quæst. II. Quid addat suppositum, &c. 57

stantiæ, qua vna differt ab alia; unde quas in Deo Theologi personas ponunt eas esse tres qualitates, verumtamen vt bene ait P. Ruiz periculosa fuit & errori proxima Vallæ temeritas; nam communis vsus Conciliorum, & PP. hæc nomina Propositionis & persona refert non ad solam qualitatem, sed ad substantiam. nec ampliat vt irrationalibus tribuatur; sed restringit ad solas substantias rationales, vt patet; deinde quia in Scripturis passim legimus non esse Deum acceptatorem personarum, vt *Actor* 10. & *ad Rom.* 2. & *ad Ephes.* 6. & alii in locis, vbi persona significat ipsum humanum suppositum, sicut etiam quando prohibetur nobis acceptio personarum, vt *Iacob.* 2. & *Deut.* 1. clarius autem pro singulari homine ponitur persona *Iudicum* 11. quando Iephte misit nuntios, qui ex persona sua dicerent, &c. Deinde Cicero sapissime vtitur nomine personæ ad significandum hominem particularem, vt patet ex infinitis locis, qui reperiuntur in thesauro Ciceronis & Nisolio, & in Iure ciuili eodem modo accipitur, vt constat ex lege *Imperator Antonii* ff. de pæstis, quod etiam docet Bartol. in lege, sed & hac in principio, ff. de procur. & in instit. de adoptionibus, s. cum autem impubes, & lege 7. codice de incest. & in l. feriali codi. de impub. & aliis subtit. & specialiter l. excepta, l. pari. ff. de minorib. & leg. 1. ff. de statu hominum, & titulo per quas personas, &c. deinde falsissimum est quod ait Vallæ, dum ait personas quas Theologi ponunt in Deo esse tres qualitates, hæreticum enim est tribuere propriam qualitatem Deo, propria enim qualitas verum accidens reale est, accidens autem reale creatura, & non Deus est, sed in Deo quicquid est, Deus est, vt patet ex fide Catholica; ergo in Deo non est vera qualitas. Deinde quia tres personas vocant Theologi in Deo tria supposita realiter inter se distincta, Patrem nimirum, Filium, & Spiritum Sanctum; atqui Pater, Filius, & Spiritus Sanctus non sunt tres qualitates; ergo falso asseritur ab hoc grammatico tres personas à Theologis positas esse tres qualitates; sed quid mirum cum iste insanus è sutrina proflens, vt ait Hurr. ultra crepidas procacitatem, & ignorantiam patefecerit.

Vltimo sumitur persona propriissime pro supposito intellectuali, vt patet ex his quæ dicemus. In vltima quæst. huius disputationis, quid autem significet essentia; quid natura, tum in disputationibus supra positis, tum in physicis latissime dictum manet.

& ab illo dependet: addit etiam necessariam esse negationem aptitudinalis dependentiæ propter animam rationalem, quæ non solum dum corpori vnita est non est suppositum, quia actus est in supposito; verum etiam dum est separata suppositum non est quia apta est dependere à supposito, seu potius illud componere, probatur primo ex Aristotele 7. met. tex. 21. vbi ait, quidditatem esse idem cum re, cuius est quidditas, & tex. 9. quidditatem in his offibus, & carnibus esse Socratem, & suppositum supra naturam non addit aliquid posituum, cum ex Philosopho quidditas, & natura idem sint quod Socratis suppositum.

Secundo suppositum debet intelligi constitutum, ante quemcumque modum, & passionem naturæ; omnis enim proprietas adueniens naturæ est propria suppositi: ergo ratio suppositi debet intelligi ante quemcumque modum & entitatem naturæ superadditam, sed non posset intelligi, si esset ratio positiua substantiæ, cum omnis ratio positiua adueniens naturæ supponat existentiam: ergo.

Tertio substantia humana non est conuersa in substantiam Verbi, sed si fuisset positiua, fuisset conuersa in substantiam Verbi; ergo non est positiua; maior est certa in fide: minor probatur, ideo substantia panis dicitur conuersa in corpus Christi, quia definit esse ex vi præsentia corporis Christi, sed similiter ex vi præsentia hypostaticæ Verbi desineret esse substantia humana si esset positiua: ergo.

Vltimo non possunt recte intelligi incarnationis mysterium, & ea quæ de illo Patres docent, posito illo positiuo, inde enim fieret illud positum esse neque assumptum, neque assumptibile à Verbo, atque ita non assumpsisset Verbum, omnem rem, quam in natura humana plantauit, quod est expresse contra Damascenum lib. 3. c. 6. sequitur deinde humanitatem Christi carere aliqua perfectione maxime connaturali homini quod est inconueniens.

Secunda sententia, quæ parum verbis scilicet tantum videtur distare ab hac Scoti est Durandi, asserentis nihil addere realiter suppositum supra naturam, ac per consequens sola ratione distinguere hominem, & humanitatem vt concretum, & abstractum, & probatur.

Homo idem est, quod suppositum humanum: sed homo non continet aliquid præter materiam, formam & vnionem: ergo suppositum humanum non continet amplius; unde ille modus substantiæ ficticius est, quia in definitione hominis non includitur.

QVÆSTIO II.

Quid addat suppositum supra naturam.

SECTIO I.

Aduersaria sententia ponitur.

Prima sententia est Scoti dist. 1. art. 6. & dist. 6. q. 1. suppositum supra naturam addere negationem duplicis dependentiæ, actualis scilicet, & aptitudinalis dependentiæ ad aliquod suppositum; Humanitas enim Christi, suppositum non est solum, quia substantialiter est vnita Verbo, I. P. Tom. 11.

SECTIO II.

Nostra sententia probatur.

Prima conclusio: substantia seu supposita non est negatio sed positium additum supra naturam. Hæc sententia est communis inter Doctores Catholicos, & probatur sic primo authoritate, & decreto secundi Concilij Constantinopolitani, seu 5. synod. generalis, can. 4. ibi. Nestoriani Deum, Verbum, & Iesum Christum vocantes & hominem separatim Christum, & Filium nominantes, & duas personas manifeste dicentes, & Conc. Ephe. can. 3. ibi: si quis in Christo vno diuidit substantias

H

stentias